

תקות מנחם

גיליון מס'
224

יו"ל לקראת ש"פ ויגש
ה' תהא שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

בעז"ה

לחיות עם הזמן!

ספר טהרה - ד'

מחזור כט שנה זך

יום ה' ב' טבת ח' דחנוכה "זאת חנוכה"

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

המשך סיום הלכות טומאת אוכלין (ב) והתחלת הלכות כלים

ומרמוז גם במילה "גשנה" שבפרשת ויגש⁵ שהיא גימטריא משייח – שע"י הגישה לתורה ותפילה מתקרבים לה' ולביאת משיח – "יחי" כמבואר ב"היום יום". וזהו לעומת והתיקון על מה שאמרו במכירתו: "ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הלזה באי"⁶ ובמאמרי חסידות⁷ בקשר לנרות חנוכה הבאים בגלל נרות המקדש מבואר שענין שבעת הנרות מורים על 7 דרכים שונות בעבודת עם ישראל שבאות בגלל 7 מדות שונות בנפש, אבל כולם יוצאים מבסיס א' ומנורה אחת "מקשה אחת"⁸ שמורה על אחדות ישראל בתוקף, וכולם "זהב טהור"!

וכתבנו גם, שבסוף הלי' טומאת אוכלין מדובר ע"ד שהטמא והטהור יכולין לאכול יחדיו, וברגל גם החברים אכלים עם עמי הארץ, ז.א. שמשדלים מתי שאפשר להתאחד ולהתערב יחדיו, ובפרשת מקץ כתוב שרק עם הגויים "לא יוכלון המצרים לאכול את העברים לחם", והאחים אכלו יחד, ואולי גם כתיקון על שמכרוהו מתוך סעודה יחד (ומה שהחברים לא אוכלים יחד עם עמי הארץ הוא רק מפני הטומאה, וח"ו לא בגלל ייחוסם ודרגתם הרוחנית).

השמן משבעת המשקין המקבלים טומאה

ב. ובנוסף לכל זה הקשר של הלכות ודיני טומאת אוכלין בפשטות למעשה נס חנוכה בפשטות, בולט ומפורש!, כי התחילו את הלי' טומאת אוכלין בש"פ מקץ – שבת חנוכה ומסיימים ביום האחרון של חנוכה "זאת חנוכה", והקשר הוא ברור; נס חנוכה (מלבד ניסי נצחון המלחמה), היה גם על נס

המנורה מקשה אחת - אחדות ישראל

א. בגיליון הקודם (מס' 223) נכתב הקשר בדרך אפשר, של הלי' טומאת אוכלין לפרשיות מקץ-ויגש (כי התחילו הלכות אלה בש"פ מקץ ומסיימים בפרשת ויגש). ובהקדם, מדובר לראשונה ע"ד אחדות ישראל והדאגה לזולת, היהודי האחר, בקשר לערבות; בפרשת מקץ אומר יהודה ליעקב "אנכי אערבנו"¹ ובפרשת ויגש הוא אומר ליוסף: "כי עבדך ערב את הנער"², גם מלי עירוב והתערבות שבעם ישראל.

וגם בפרשת מקץ נאמר בהודאת האחים וחרטתם על מכירת יוסף: "ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו, אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו"³ [ולמעשה שמוצאים כאן 5 מילים (א' אחרי השניה) המתחילות בא', ללמדנו שזהו האל"ף היהודי; באחדות ואהבה] ו-5 קשור לגאולה (כי הוא מספר שלמעלה מ-4 חלקי העולם ולמעלה מהטבע, וחמש אותיות משיח כי אהבת ישראל היא התיקון לגלות שבאה בגלל השנאה⁴ שהחריבה את ביהמ"ק והביאה למכירת יוסף ולגלות מצרים שהיא שורש לכל הגלויות).

וע"י האהבה מבטלים השנאה וסיבת הגלות, שמביא את גאולת מצרים והגאולה העתידה, וקשור ל"מקץ" כמ"ש בזוהר שמרמוז ל"קץ הימים" ו"קץ הימין" – הגאולה השלימה.

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ מקץ מג, ט.

² ויגש מד, לב.

³ מקץ מב, כא.

⁴ יומא ט, ב.

⁵ וישב לו, יט.

⁶ וישב לו, יט.

⁷ לקו"ת ד"ה "בהעלותך את הנרות"

⁸ תרומה כה, לו.

טומאת אוכלין. ונס חנוכה היה ע"י שמצאו פך אחד של שמן החתום בחותמו של כהן גדול, שבוודאי לא נטמא, שענין זה מורה על הטהרה הקשורה עם חנוכה שהיו צריכים טהרה מיוחדת ובהידור, שזה מורה גם על טהרת הנפשות הרוחנית המקסימלית של עם ישראל, ועד לתכלית הטהרה. כמו שמביא הרמב"ם בראשית ו"כותרת" ס' טהרה את הפסוק "לב טהור ברא לי אלוקים, ורוח נכון חדש בקרבי"¹⁶, שזהו תכלית טהרת הלב.

ובחנוכה נצרכו לטהרה מיוחדת זו; כי הרי נשאלת השאלה הידועה, שהרבה מהאחרונים שואלים מדוע היו זקוקים לנס פך השמן הטהור, הרי הדין הוא ש"טומאה הותרה בציבור", ומקריבין את קרבנות הציבור גם בטומאה כמו שהקריבו אז את התמידין והמוספין, ולמה היו זקוקים לנס של השמן שזהו נס הקשור בהל' טומאת אוכלין?

והרבה תירוצים נאמרו באחרונים על קושיא זו¹⁷, וההסבר הכי מקובל וידוע, שמכיון שאז הי' מדובר בחנוכה המקדש וחנוכת המנורה מחדש, והיו צריכים ל"טהרו את מקדשך"¹⁸, ובחינוך יש זהירות מיוחדת שיהיה בתכלית השלימות וההידור, ולכן עשה ה' את הנס שהשמן דלק שמונה ימים, כדי שלא ידליקו בשמן טמא בחנוכה המקדש והמנורה. ולכן במצוה זו גם מתבטא ומודגש במיוחד שמצוה זו מקיימים הרבים, כלל ישראל, באופן של "מהדרין" ו"מהדרין מן המהדרין" מה שלא מוצאים כ"כ במצוות אחרות. והסיבה היא כי עצם קיום המצוה, וההדלקה והנס הי' כדי שיקיימו את ההדלקה בהידור, ולכן גם עתה המנהג הפשוט ברוב הבתים לקיים המצוה בהידור, באופן ד"מוסיף והולך".

ועי"כ נזכה להגיע ולראות את האור הגדול של הגאולה השלימה שאז תתבטל הטומאה ויתקיים בפועל "האיתהפכא חשוכא לנהורא"! מיד ממש, נאו.!

"תקות" חוט השני"¹⁹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. הל' טומאת אוכלין ע"ד אחדות ישראל ובפרשיות מקץ – ויגש ע"ד ערבות ישראל והמנורה "מקשה אחת" – אחדות ישראל.
- ב. טומאת השמנים בביהמ"ק מדיני טומאת אוכלין – השמן, משבעת המשקים המקבלים טומאה.
- ג. זהירות מטומאה שהותרה בציבור – מהדרין מן המהדרין.

* * *

בעז"ה פרשת ויחי יא טבת הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה' משיח (בגימטריא)

סיכום הלכות כלים והתחלת הלכות מקוואות

פך של שמן חתום בחותמו של כהן גדול

א. התחילו הלכות כלים ביום האחרון של חנוכה – "זאת חנוכה". והמשיכו בימים הסמוכים לחנוכה,

פך השמן שקשור בדיני טומאת אוכלין כמו שהגמ' אומרת במסכת שבת⁹, בסוגיא ד"מאי חנוכה", שהיוונים טמאו כל השמנים שבהיכל ורק מצאו פך אחד של שמן חתום בחותמו של כהן גדול שלא נטמא, ודין טומאת השמן, הוא דין בהל' טומאת אוכלין כמו שהרמב"ם אומר בתחילת ההלכות¹⁰. "אין שם משקה שמקבל טומאה אלא שבעת משקין שמנינו בלבד, אבל שאר מי פירות כדרך שאין מכשירין כך אין מקבלין טומאה כלל". ז.א. שכרגיל כל המי (מיץ) פירות אין להם חשיבות ולא מקבלין טומאה, רק שבעת המשקין. והשמן (זית) מונה הרמב"ם לעיל (בהל' ב') בין שבעת המשקין המכשירין לקבל טומאה, וז"ל: "ואילו הן שבעת משקין שמכשירין את האוכלין לקבל טומאה המים והטל והשמן והיין והחלב והדס והדבש" (ואומרים ע"ז הסימן שהם ר"ת: "י"ד שח"ט ד"ס").

טמאו כל השמנים

ג. והשאלה נשאלת איך טמאו השמנים, הרי יש כלל שגוי לא נטמא ולא מטמא?! ובפירושי הראשונים יש כמה תשובות¹¹ י"א¹² שיתכן שבימי החשמונאים כבר גזרו על הנכרים להיות כזבים (נדה פ"ד דף לד, א) [ובתוספות שבת כ"א ע"ב נסתפקו בדבר] וגם אם השמן הי' בפך של חרס, שאינו מטמא במגע מבחוץ אלא מאוירו ומתוכו, אבל הזב מטמא גם בהיסט. וגם אם אז הי' לפני הגזרה מ"מ בגדיהם היו בחזקת טמאי מת, והטהרות היו בספק מגע בגדיהם¹³. והשמן "שהי' מונח בחותמו של כהן גדול", אומר רש"י בגמ' שם ד"ה בחותמו: "בהצנע, וחתום בטבעתו, והכיר שלא נגעו בו" או לפי שכלי חרס אינו מטמא מגבו (הרי"ן שם), ואם כבר גזרו על הגוים להיות כזבים אומרים התוספות הנ"ל: "צ"ל שהי' מונח בחותם בקרקע שלא הסיטו הכלי". ובמדרש לחנוכה כותב: "שהי' מונח תחת המזבח" (ובמ"א "בשיתין במזבח"), וביוצר לשבת שני של חנוכה, כתוב: "חפשו ומצאו בשיתין, פך שיש נטמן" ובמאירי כותב שהי' בתוך חלון סגור, (וכן בהגהות חדשות מהמרדכי (הובא בב"ח) ובאור"ח וכלבו). והיינו שדין טומאת השמן, הוא מדין הל' טומאת אוכלין.

טיהרו את מקדשך

ד. התוכן של ס' טהרה כולו, הוא לבטא את הטהרה מהטומאה; ראשית, שנדע להיזהר מן הטומאות, ואם נטמאו – הפעולות שעושים להיטהר מן הטומאה, ועד כדי ביטול הטומאה שיהיה לעתיד לבוא, כמ"ש: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"¹⁴. והתכלית שהטומאה תיהפך לטהרה שיתקיים בביאת המשיח, וכמו שאומרים גם בקשר לחנוכה "איתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקא" ובחסידות מביאים ע"ז הפסוק "והוי' יגיה חשכ"י ועד כדי שמגיעים לדרגת "והוי" בתוספת ו'.

וכמו"כ בעניינינו בלימוד הל' טומאת אוכלין שכנ"ל אלו הלכות הקשורות בחנוכה, כי הגויים היוונים טמאו כל השמנים שבהיכל, טומאת וטהרת השמן הם דינים מהל'

¹⁶ תהילים נא, יב.

¹⁷ ע"י ליקוט התירוצים והביאורים בזה באנציקלופדי תלמודית ע' חנוכה.

¹⁸ נוסח 'ועל הניסים בחנוכה.

¹⁹ יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁹ שבת כא, ע"ב.

¹⁰ הל' טומאת אוכלים פ"א, ה"ב.

¹¹ השיטות בזה עיי' ב"אנציקלופדיה תלמודית ע' חנוכה עמ' רמ"ג-ד'.

¹² פ"י הרא"ם על הסמ"ג הל' חנוכה.

¹³ הרא"ם הנ"ל ע"פ תוספתא טהרות פ"ח ה"ט.

¹⁴ זכרי' יג, ב.

¹⁵ שמואל ב, כב, כט.

שאדה"ז מבאר בשו"ע²⁴ הסיבה למה אין רוח רעה שורה על הגויים שקמו משינתם ואין צורך לחשוש אם הם נגעו באוכלין.

וזהו"ע הלימוד של הלי כלים; שכלי שלם שיכול למלאות את תפקידו, הוא יכול לקבל טומאה, אבל לעומת זאת אפשר איתו להביא קדושה לעולם ולעשותו כלי לאלוקות.

וזהו שיוסף אומר להם שעכשו ישתמשו בכלי מצרים לבררם ולהעלותם ולעשותם מ"כלי מצרים", "כלים" לעם ישראל ולקדושה ולאלוקות.

וזהו הענין מש"נ בפר' שמות לבני ישראל לפני יציאת מצרים **"וניצלתם"** את מצרים²⁵ שצריכים לנצל ולהשתמש בכלי מצרים ולהעלות מטומאת מצרים לשימוש של קדושה ולכן נאמר למשה ציווי לבני ישראל לפני²⁶; ו"ישאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה כסף וכלי זהב ושמלות" שהם **כלים ובגדים** שגם הם מהכלים שמקבלים טומאה שמונה (כמו שמונה הרמב"ם בהלכה הראשונה²⁶ את **"הבגדים"** ראשונים משבעת הכלים, וכן נאמר בפסוקים בפרשת שמיני ובפרשת מטות) ותפקידו להעלותם לקדושה. וכן נאמר בפרשת בא²⁷: **"דבר נא באזני העם וישאלו איש מאת רעהו ואישה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב"**, היינו בקשה מיוחדת מהקב"ה [ואולי אפ"ל שע"י השאלה מתבטאת ההעלאה לקדושה יותר מאשר אם היו נותנים להם מתנה; שהדברים השייכים למצרים נכבשו ונכנסו להשתמשות עם ישראל ולקדושה ולבית המקדש כי את הזהב תרמו בני למשכן].

ובפרשת שמות נאמר לפני כן²⁸: **"ונתתי את חן העם בעיני מצרים, (היינו שהעלאה זו נעשית בחן וברצון מצרים, ברצון ה"תחתונים"), והיה כי תלכו לא תלכו ריקם"**, היינו שעם ישראל **מרוקנים** את מצרים ומעלים כל הניצוצות שבכלי מצרים (הגלויים והחבויים, מצודה ומצולה, לעלמא דאתגליא ועלמא דאתכסיא) ומוציאים ומעלים לה, כמש"נ בפרשת בא²⁹: **"וגם ערב רב עלה איתם"**, ע"פ ביאור הקבלה והחסידות שממצרים העלו **ר"ב ניצות מתוך רפ"ח ניצוצות הקדושה.**

כלים - העלאה

ד. גם המילה "כלים" עצמה מורה על העלאה, כי "כלים" גם מלי' כליון ועליה כמש"נ: "נכספה וגם כלתה נפשי", והיינו ההתעלות והתכללות ועליית האורות אל הכלים.

כלים – התכללות ואחדות ישראל

ה. ענין ה"כלים" גם מורה על ההתכללות של כלל ישראל וההתאחדות בכל העניינים. ו"כלי" ר"ת כל חלקי עם ישראל; **"כהנים לויים ישראלים"** שנעשים מאוחדים וכלי א'. כמש"ש בשיחות האדמו"ר הקודם בקשר לסדר פסח, ששלושת המצות בקערה הם כהן לוי ישראל, ובסדר שהכהן למעלה והלוי באמצע והישראל מתחתם, שזהו ר"ת **כל"י**; (ובסדר מלמטה למעלה ר"ת **יל"ך** – היינו ע"ד "ילכו מחיל אל חיל") היינו כשכל חלקי עם ישראל עושים תפקידים ובאים יחד בכלי אחד, הרי"ז **"כלי מחזיק ברכה"**, וכמו שאומרים חז"ל³⁰: **"לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום!** ובוה גם קשר להלכות הבאות מקוואות, שגם מבטאים הכינוס ואחדות ישראל, כפי שיבואר בעז"ה בגיליון הבא. וכפי שכתבנו בסיום הקודם (ס"א) גם פרשיות **מקץ-ויגש** וגם **חנוכה**

שתכליתם היא המשך ההשפעה והאור של ימי חנוכה כמו שאומרים חז"ל²⁰: **"הנרות הללו אינן בטילין לעולם"** היינו שהשפעתם היא נמשכת ולא נפסקת. [ע"י ע"כ דברי כ"ק אד"ש מה"מ במסגרת]

וענין עיקרי בנס החנוכה קשור בהלי **"כלים"**; כפי שהגמ' אומרת שהגויים טמאו כל השמנים שבהיכל, והרי השמנים היו **בכלים** כפי שהגמ' אומרת שנשאר פך אחד של שמן, ז.א. שכל השמנים היו בפכים אבל לא היו חתומים, ולכן יכלו לטמא את השמנים, והפך שנותר היה חתום. וכפי שכתבנו בסיום הקודם שהמפרשים אומרים שכנראה הפך הי' מחרס וכלי חרס אינו מיטמא מגבו אלא מתוכו ואוירו, ולכן כשהפך של שמן הי' חתום ובודאי לא נגעו בשמן אין בעי' בנגיעה בכלי חרס מבחוץ.

אבל התוס' שואלים שאם כבר אז גזרו על הגויים שיהיו כזבים וזב הרי מטמא בהיסט מה מועיל שהפך הי' חתום בחותמו של כהן גדול הרי אולי הם הסיטו אותו, וע"ז עונים התוס', שאם אז כבר הי' אחרי הגזירה שהגויים כזבים צ"ל שהי' מונח בקרקע באופן כזה שהי' חתום בקרקע ונראה שלא הסיטו והזיזו אותו.

הנרות – הכלים לשמן, הפתילות והאור

ב. מצות החנוכה מקיימין בעיקר בנרות, וההידור הוא שיהיו נרות של שמן. והשמן צריך להיות בכלים כמו בנרות המקדש שהשמן הי' בכלים [ועד כדי שהכלי שבתוכו השמן והפתילה נקרא ה"נר", כמו שאומר רש"י עה"פ בפרשת תרומה²¹: **"ועשית את נרותיה שבעה"** על המילים **"את נרותיה"** אומר רש"י: **"כמין בזיכין שנותנין בתוכן השמן והפתילות"**). ויש דינים איך צריכים להיות הכלים של נרות החנוכה, וההוראה והתוכן הרוחני שבו, שצריכים להביא את האור הרוחני לכלי העולם כמו שאומר אד"ש, שצריך להביא את האורות בכלים, ואור החנוכה המסמל את אור בית המקדש ואור המשיח והגאולה, שצריכים להביאו בכלי העולם, שיחדור וישפיע ויאיר את העולם ולכן החנוכה קשור עם ח' ימים וח' נרות כי **הח'** מורה על האור שלמעלה מהטבע והעולם שקשור באור הגאולה והמשיח, שהוא השמיני מ"ח' נסיכי אדם"²² וכנורו של משיח ח' נימין משא"כ כנור של ביהמ"ק הי' בו רק שבעה נימין, וזהו מה שאומר אד"ש שצריכים להביא את הגאולה באופן של אורות דתוהו בכלים דתיקון היינו השילוב של האורות והכלים.

העלאות כלי מצרים

ג. ענין ה"כלים" אפשר לקשר גם לפרשת ויגש שבו התחילו את הלי כלים ובה נאמר: **"ועינכם אל תחוס על כליכם, כי טוב כל [ואולי גם מלי' – כלי] ארץ מצרים לכם הוא"** היינו שיוסף אומר להם שאין להם צורך להביא את הכלים מארץ ישראל, כי הם כבר השלימו את תפקידם הגשמי וממילא גם הרוחני, ועכשו צריך לעבוד ולברר ולהעלות את ה"כלים" של הגלות וארץ מצרים שהם יהיו כלים לקדושה.

וכמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ שהתוכן וההוראה של הלי כלים, ללמדנו מה נחשב לכלי שלם שיכול למלא תפקידו, שרק כלי שלם יכול להיטמא, מכיון שהוא יכול וצריך להיות כלי לאלוקות, ולכן שם הטומאה מתאוה לשרות. משא"כ כשהכלי לא חשוב ולא שלם ולא יכול למלא תפקידו, גם הטומאה לא מתאוה לשרות שם. כמו

²⁴ שו"ע אדה"ז מהדו"ת סי' ד' סעיף ב'.

²⁵ שמות ג, כב.

²⁶ בהלי כלים פי"א ה"א.

²⁷ בא י"א, ב.

²⁸ פסוק כא.

²⁹ בא י"ב, לח.

³⁰ סיום מסי' עוקצין וסיום השי"ס

²⁰ תנחומא ה. ועי' ברמב"ן עה"פ בהעלותך.

²¹ תרומה כה, לו.

²² סוכה נב, ב.

²³ ויגש מה, כ.

מבטאים את ענין השלום ואהבת ואחדות ישראל!; בפרשיות מקץ-ויגש מדובר ע"ד הערבות הראשונה בישראל של יהודה עבור יוסף ושכל האחים היו מוכנים ללחום במסירות נפש לשחרר את יוסף (וזה היי התיקון של השנאה משי"י בתחילת פרשת וישב³¹: "וישנאו אותו, ולא יכלו דברו שלום").

וגם נרות חנוכה מסמלים האחדות, כמ"ש בחסידות (מתחיל מ"לקוטי תורה" לאדמו"ר הזקן על הכתוב "בהעלותך את הנרות"³² ששבעת הקנים והנרות מורים על עם ישראל שיש בהם דרכים שונות בעבודת ה', ז' מידות (ובחנוכה א' למעלה מהמידות והשכל, הקשר העצמי של הנפש לעצמות אלוקות) וכולם מאוחדים ויוצאים מבסיס א' "מקשה אחת" הדגשת האחדות ואהבת ישראל, (ובאופן של תקיפות – מקשה!) שמביאים את אור הגאולה מ"ד ממ"ש נאו!

"תקות" חוט השני¹⁹

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע לתאריך.

- א. הנס היה בפך של שמן חתום בחותמו של כהן גדול – כלים.
- ב. השמן, הפתילות והאור בנרות – כלים.
- ג. בפרשת ויגש יוסף נותן ליעקב ובניו את כלי מצרים – העלאת כלי הגלות והעולם לה'.
- ד. כלים – מל' התכללות כל סוגי עם ישראל; כהנים, לויים, ישראלים, ענין הערבות והאחדות בפרשיות מקץ-ויגש, ובחנוכה המנורה "מקשה אחת".

הנרות הללו אינן בטילות לעולם!

בשנה א' ב"זאת חנוכה" כשחזר כ"ק אד"ש מה"מ מהאוהל, והתפלל מנחה עם הציבור בביהכ"ס הגדול "בית משיח" – 770 למטה, בסיום התפילה פסע אד"ש כמה פסיעות לשולי השטיח שע"י הסטענדער שלו (באותן השנים עוד לא היי לרבי בימה כל השנה, וגם לא היי מוכן רמקול) והתחיל לומר שיחה:

חז"ל אומרים (כמ"ש לעיל במדרש תנחומא תחילת פרשת בהעלותך, ומבואר ברמב"ן עה"פ) "הנרות הללו אינן בטלין לעולם", שבכך ניחם הקב"ה את אהרן (כמובא בפירש"י) שנצטער על שלא היי הוא ושבתו עם הנשיאים בהקרבת קרבנות חנוכה המזבח, וע"כ אמר לו הקב"ה "חיידך, שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות, והנרות אינן בטילות לעולם", ולכך נסמכה פרשת המנורה לקרבנות הנשיאים, וקוראים זאת בתורה ב"זאת חנוכה" בהמשך לקרבנות הנשיאים.

היינו שקרבנות הנשיאים היו רק בזמן חנוכה המשכן, אבל הדלקת הנרות נמשכים כל יום בוקר וערב.

ושואל ע"כ הרמב"ן, שכל זה הוא רק בזמן שבית המקדש קיים, אבל אחרי החרבן אין יותר הדלקת נרות המנורה? ועונה ע"כ הרמב"ן, שהדלקת הנרות נמשכת ע"י הדלקת נרות חנוכה שהם לזכר הנסים בנרות המנורה של ביהמ"ק.

אבל שואל אד"ש שכל זה הוא בזמן החנוכה שמדליקים נרות כל יום, אבל בסיום החנוכה, כמו כעת שנמצאים ב"זאת חנוכה", ואחרי חנוכה לא מדליקים הנרות, ואיך אומרים ש"הנרות אינן בטילות לעולם"?

ואמר כ"ק אד"ש מה"מ, שמכך הוכחה שנרות חנוכה דולקים אחרי חנוכה, ואורן נמשך כל השנה, והשפעתן לעולם!

נרות שבת דולקים תמיד!

בקשר לנרות שבת אומר אד"ש מה"מ בשיחות (בקשר למבצע נש"ק): כמו שאומרים חז"ל במדרשים של פרשת חיי-שרה, שאצל האימהות "דלק הנר מערב שבת לערב שבת" שזה היי הסימן שרבה מתאימה לבית יצחק. וכך גם אצל כל אישה ובת יהודיה, אמנם בגשמיות לעיני בשר לא רואים את הנר דולק באמצע השבוע, אבל מכיוון שכל בת ואשה יהודיות הן במקום והמשך של האימהות, גם אצל כל א' מהן דולקים הנר בהעלם וברוחניות, והשפעתם מערב שבת לערב שבת, תמיד! וכנ"ל גם נרות חנוכה דולקים ומאירים לעולם!

לשמח יהודים בשמחת החנוכה!

במוצאי שבת חנוכה תשל"ח [באותה שנה התוועד כ"ק אד"ש במוצאי שבתות אחרי האירוע בלב ל"ע], ובסיום ההתוועדות אמר הרבי שהוא מקצר את ההתוועדות כדי שילכו לשמח יהודים בשמחת החנוכה! [ואז לא הזכיר לצאת לזכות יהודים במצות הדלקת נרות, אלא בשמחת החנוכה, ואז הלכנו מאוחר בערב הרבה תמימים ואנ"ש לרחבי העיר לשמח יהודים ולרקוד איתם בפרט במסעדות שיש יהודים].

וכשיצא אח"כ אד"ש מה"מ ללכת לביתו [כי מר"ח כסלו נסע כל ערב לביתו ובתנאי זה הסכים הרבי בליל ר"ח כסלו ללכת לביתו, שהרופאים יסכימו שיגיע כל יום ל-770] ובפתח ראה את הרה"ת בנימין שיחי אלטהויז עומד ע"י הדלת, אמר לו אד"ש (בתמיה) "מיהאט דאך אגערעדט, אז מיגיט משמח זיין אידען!" (=הרי נדברנו קודם בהתוועדות) שהולכים לשמח יהודים!...

רואים שיש ענין מלבד הדלקת הנרות. גם לשמח יהודים בחנוכה, ובהזדמנות אחרת אמר הרבי: "לתת ליהודים מאכל חנוכה!".

התוועדות שבת ב"רעוא דרעיון!"

הסדר שהרבי התוועד במוצאי השבתות במקום בשבת אחה"צ בזמן "רעוא דרעיון" היי בכל השבתות בשנת תשל"ח מאחרי שמחת תורה עד פסח תשל"ט, ואחרי פסח שוב אד"ש התחיל להתוועד בשבת אחה"צ. והרבה מאנ"ש ובפרט ממקומות אחרים בקשו אם הרבי יכול להמשיך להתוועד במוצאי שבתות, שאז שומעים יותר טוב ברמקול, ויכולים לשמוע שידור במקומות אחרים, וע"כ ענה אד"ש: "ענייני להתוועד בשבת בזמן "רעוא דרעיון" (אולי גם בגלל שאד"ש מה"מ הוא הנשיא השביעי – ספירת המלכות, קשור בשבת יום השביעי, רק מפני הסיבה הבריאותית נאלצתי לעשות ההתוועדות במוצאי שבת, ועתה שהרופאים מרשים לי, אני חוזר לענייני..."

לעילוי נשמת

האשה החשובה בתיה אסתר בת פסח חיים
נפטרה כ"ה אדר ה'תש"ע

יה"ר שתהיי מליצת יושר לבני משפחתה שיחיו, בכל העניינים בגשמיות וברוחניות מתוך הרחבה בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים, ושירונו נחת יהודי חסידותי מכל יוצאי חלציהם, ויקויים "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם בביאת המשיח והגאולה השלימה מיי"ד ממ"ש, נאו!
נדפס ע"י בני משפחתה שיחיו

(דברים שנאמרו בסעודות סינוי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

³¹ וישב לז, ד.

³² בהעלותך ח, ב. [להעיר שקוראים זאת בתורה בפרק ח' – בסיום הח' של חנוכה "זאת חנוכה" – וכמו שאומר אד"ש מה"מ: "זאת השלמות של חנוכה!" ח' נרות].